

20 Σεπτεμβρίου, 1990

[ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ Δ/στής]

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΗΣ ΔΙΣΚΟΘΗΚΗΣ
ΑΦΡΙΚΑΝΑ ΛΤΔ., ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΑ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΙΑ
ΕΚΔΟΣΗ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ CERTIORARI

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ 18.1.89 ΣΤΗΝ
ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΡ. 1761/89.

(Αίτηση Αρ. 120/90).

- Προσωρινά διατάγματα — Ποινική διαδικασία — Ο Περί Δήμων
Νόμος, 1985 (Ν.111/85), άρθρο 116 (2) — Έκδοση μετά από μονο-
μερή αίτηση — Αποδοχή αιτήσεως, αλλά παράλειψη να διατα-
χθούν οι αιτητές να αναλάβουν προσωπικήν υποχρέωση, με ή
χωρίς εγγυητές, για την εξασφάλιση της υποχρεώσεώς τους προς
αποζημίωση των κατηγορουμένων — Κατά πόσο το άρθρο 9(2)
(τώρα 8(2)) του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου εφαρμόζεται —
Καταφατική η απάντηση στο ερώτημα — Ακύρωση του προσωρι-
νού διατάγματος. 5
- Προσωρινά διατάγματα — Έκδοση μετά από μονομερή αίτηση — Ο 10
Περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμος, Κεφ.6, άρθρο 9(2) (τώρα
άρθρο 8(2)) — Η ανάληψη από τον αιτητή προσωπικής υποχρέω-
σης, με ή χωρίς εγγυητές, για την εξασφάλιση της υποχρεώσεώς
του προς αποζημίωση του εναγομένου, είναι υποχρεωτική για το
Δικαστήριο. 15
- Τα γεγονότα και το νομικό σημείο, που ηγέρθη, και ο τρόπος,
που επελύθη, φαίνονται στο πρώτο πιο πάνω περιληπτικό σημείω-
μα. Το άρθρο 116 (2) του Περί Δήμων Νόμου προβλέπει ότι "...η
έκδοσις τοιούτου διατάγματος υπόκειται εις τας διατάξεις του
Περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου...". Το λεκτικό είναι τέτοιο, 20
ώστε αβίαστα προκύπτει το συμπέρασμα ότι ο νομοθέτης επεφύλα-
ξε όλες τις διατάξεις του Περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου και
επομένως και την διάταξη του άρθρου 9(2) (τώρα άρθρου 8(2)),
που καθιστά υποχρεωτικήν την υπό των αιτητών ανάληψη προσω-
πικής υποχρεώσεως, με ή χωρίς εγγυητές, για την εξασφάλιση της 25
υποχρεώσεώς τους προς αποζημίωση των κατηγορουμένων.

Η Αίτηση γίνεται δεκτή. Το διάταγμα ακυ-

Αίτηση.

5 Αίτηση για την έκδοση διατάγματος certiorari για την ακύρωση του διατάγματος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ημερ. 18.1.89 στην Ποινική Υπόθεση Αρ. 1761/89.

Α. Γεωργιάδης με Κ. Καλλή, για τους αιτητές.

Π. Λυσάνδρου, για το καθ' ου η αίτηση συμβούλιο.

Cur. adv. vult.

10 ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.
 Στην ποινική υπόθεση 1761/89 το Επαρχιακό Δικαστήριο
 Λευκωσίας εξέδωσε μετά από μονομερή αίτηση, στις
 18.1.89, προσωρινό διάταγμα σύμφωνα με τις διατάξεις
 του εδαφίου 2 του άρθρου 116 του περί Δήμων Νόμου του
 15 1985 (111/85). Η ποινική υπόθεση, καθώς επίσης και η μονομερής αίτηση, καταχωρίστηκαν από το Δήμο Στροβόλου, που παρακάτω θα αναφέρεται ως ο καθ' ου η αίτηση. Μετά την έκδοση του διατάγματος ακολούθησε από τον καθ' ου η αίτηση η καταχώριση αριθμού ποινικών υποθέσεων εναντίον των κατηγορουμένων, που θα αναφέρονται
 20 ως οι αιτητές, για ανυπακοή στο διάταγμα αυτό σύμφωνα με το εδάφιο 3 του άρθρου 116 του νόμου.

Το Επαρχιακό Δικαστήριο εκδίδοντας το υπό κρίση
 διάταγμα δεν απαίτησε από τους καθ' ων η αίτηση να αναλάβουν προσωπική υποχρέωση, με ή χωρίς εγγυητές, για
 25 την εξασφάλιση της υποχρέωσής τους για αποζημίωση των αιτητών. Για το λόγο αυτό ζήτησαν από το Δικαστήριο άδεια για να καταχωρίσουν αίτηση certiorari με σκοπό να ακυρωθεί από το Ανώτατο Δικαστήριο το επίδικο διάταγμα. Η άδεια δόθηκε στις 31.7.90 και με τη συζητούμενη
 30 αίτηση ζητούν να αχθεί ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου το κρινόμενο διάταγμα το οποίο και να ακυρωθεί. Εισηγούνται δε πως η παράλειψη του Δικαστηρίου να απαιτήσει από τους καθ' ων η αίτηση να αναλάβουν υποχρέωση για την εξασφάλιση της υποχρέωσής τους για απο-

ζημίωση των αιτητών, καθιστά το διάταγμα που εκδόθηκε άκυρο γιατί το λεκτικό του άρθρου 9 (2) του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου Κεφ.6 καθιστά επιτακτικό για το Δικαστήριο να απαιτήσει από τον αιτητή στην ενώπιόν του αίτηση, να αναλάβει την εγγύηση που προβλέπει το εδάφιο 2 του άρθρου 9 του νόμου. Ο δικηγόρος του καθ' ου η αίτηση εισηγήθηκε πως το διάταγμα είναι έγκυρο γιατί το Δικαστήριο δεν είχε υποχρέωση να εφαρμόσει τη σχετική πρόνοια του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου.

Η λύση του ζητήματος έγκειται στην ερμηνεία των διατάξεων του εδαφίου 2 του άρθρου 116 του περί Δήμου Νόμου και της σχετικής σε αυτό επιφύλαξης που έχει ως εξής:

"Νοείται ότι η έκδοσις τοιούτου διατάγματος υπόκειται εις τας διατάξεις του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, του περί Δικαστηρίων Νόμου και των περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικών Κανονισμών."

Ο δικηγόρος του καθ' ου η αίτηση, όπως είπα πιο πριν, υπέβαλε πως η αναφορά στην επιφύλαξη ότι διάταγμα που εκδίδεται σύμφωνα με το εδάφιο 2 υπόκειται στις διατάξεις του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, γίνεται σε σχέση με άλλα άρθρα του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου και όχι του άρθρου 9. Προχώρησε δε να υποδείξει ποία, κατά την γνώμη του, άρθρα υποδηλώνονται στην επιφύλαξη τόσο του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, του περί Δικαστηρίων Νόμου και των περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικών Κανονισμών. Πρόσθετα, εισηγήθηκε, για να υποστηρίξει τη θέση του, πως αυτό φαίνεται και από το γεγονός ότι, αν το εδάφιο 2 του άρθρου 9 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου εφαρμόζεται, τότε θα πρέπει να εφαρμοστεί ολόκληρο το άρθρο, και το εδάφιο 1 δηλαδή, που καθορίζει ότι το Δικαστήριο έχει εξουσία να εκδίδει διατάγματα μετά από μονομερή αίτηση όταν αποδεικνύεται κατεπείγουσα ή άλλη ιδιαίτερη περίπτωση. Τέτοια όμως προϋπόθεση, έτσι συνεχίζει η εισήγηση του δικηγόρου, δεν απαιτείται από το εδάφιο 2 του άρθρου 116 του περί Δήμων Νόμου.

Η γνώμη μου είναι πως η επιφύλαξη του εδαφίου 2 του άρθρου 116 του περί Δήμων Νόμου, περιέχει διαυγείς πρόνοιες που δεν επιδέχονται οποιασδήποτε αμφισβήτησης. Ο νομοθέτης σαφώς επιφυλάσσει μ' αυτές την εφαρμογή όλων των προνοιών του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, του περί Δικαστηρίων Νόμου και των περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικών Κανονισμών όταν εκδίδεται διάταγμα μετά από μονομερή αίτηση. Και αυτό βέβαια γίνεται για να διασφαλίζονται δικαιώματα που προβλέπουν οι πιο πάνω νόμοι και Κανονισμοί στον διάδικο ή κατηγορούμενο, όπως στην παρούσα περίπτωση, που δυνατό να υποστεί ζημιές από τη χρήση του δραστηκού δικονομικού μέτρου, της έκδοσης δηλαδή διατάγματος υπό του Δικαστηρίου μετά από μονομερή αίτηση.

Το άρθρο 9 (2) του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου με το λεκτικό του καθιστά επιτακτικό στο Δικαστήριο να απαιτεί από τον αιτητή την ανάληψη εγγύησης για την εξασφάλιση της υποχρέωσής του για αποζημίωση του προσώπου εναντίον του οποίου, και στην απουσία του, ζητείται το διάταγμα. Η υποχρέωση αυτή είναι απαραίτητη προϋπόθεση της έκδοσης του διατάγματος, όπως αυτό γίνεται έκδηλο από τις πρώτες λέξεις που υπογραμμίζω, του εδαφίου 2 του άρθρου 9, που ολόκληρο έχει ως εξής:

"9(2) Before making any such order

without notice the Court shall require the person applying for it to enter into "a recognizance, with or surety or sureties as the Court thinks fit, as security for his being answerable in damages to the person against whom the order is sought."

Σε μετάφραση:

"Προτού το Δικαστήριο εκδώσει τέτοιο διάταγμα σε μονομερή αίτηση πρέπει να απαιτήσει από τον αιτητή στην αίτηση όπως αναλάβει προσωπική υποχρέωση, με ή χωρίς εγγυητή ή εγγυητές, όπως το Δικαστήριο θεωρεί σκόπιμο, για την εξασφάλιση της υποχρέωσής του για

αποζημίωση του υπαλλήλου εναντίον του οποίου αιτείται το διάταγμα."

Η αίτηση επομένως γίνεται αποδεκτή. Το διάταγμα που εξέδωσε το Επαρχιακό Δικαστήριο στην υπόθεση 1761/89 της 18.1.89 ακυρώνεται. Δεν γίνεται οποιαδήποτε διαταγή για τα έξοδα. 5

Διάταγμα ως ανωτέρω.